

דברי הכפר

אחד הדברים הקשים בחיים
הוא להחליט
אלו גשרים לעבור,
ואלו גשרים לשבור

.

לא ידוע

גיליון מס' 2619 כ"א אייר תש"פ * 15 במאי 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

פרוייקט התשתיות יוצא לדרך!

שלום לכולם,

כפי ששמתם לב חולקו בתאי הדואר חוברות מפורטות הכוללות את מתווה הביוב והמים בכל בית וסביבתו.

במידה ויש למי מכם הערות/הארות ניתן לקבוע פגישה עם ברק פורת עד לתאריך 10.6.

לקביעת פגישה נא להתקשר או לשלוח הודעה לעידית בטלפון 053-4983109. אנו מתנצלים מראש באם לא קיבלתם חוברת, נפלה טעות בשם, מקום המגורים, בשיוך הדירות וכיו"ב.

נשמח לעמוד לשירותכם ולתקן.

שיהיה לכולנו בהצלחה ושבת שלום

בברכה,

ברי - ברק פורת

**לפעמים, שינוי לטובה
יכול בתחילתו להיראות ולהרגיש
יותר גרוע. רק תזכור לעבור את
המסע שלך עם אמונה,
חסד, מטרה ועוצמה.**

ראיון עם מורדי בן נתן

ראיינה: נורית אורן

מורדי הוא מרדכי בן נתן, בנם ל ג'ק וריבה, זיכרונם לברכה, ממייסדי הקיבוץ ואחיה של הדסה.

מורדי גדל בכיתת חוחית וזכור לנו כילד חייכן, שובב, הרפתקן, תעלולן ויצירתי. הרבה מים זרמו בירדן מאז עזב, והנה הוא שוב איתנו. פגשתי אותו להשלים פערים ולהכירו מחדש.

איזה ילדות עברה עליך בכפר הנשיא?

הייתי ילד בעייתי. אני דיסלקט, לא כותב ולא קורא עד היום. בהתחלה הרגשתי דפוק, שונה מהאחרים, היה לי קשה בחיים אז. כילד קטן התביישתי בזה, ניסיתי להסתיר, ואחר כך למדתי לחיות עם הליקוי ולהנות מזה. לדיסלקטים יש יכולות שאין לאחרים. מגיל שמונה למדתי בבתי ספר מחוץ לקיבוץ. בהתחלה בנווה צאלים ואחר כך, למזלי, בגבעת חיים, שם למדתי מכונאות, מסגרות, ונגרות, אבל אלה בכלל לא משכו אותי. עם זאת, ביה"ס בגבעת חיים ממש הציל אותי. אהבתי אותו ועד היום המורים שלי שם זוכרים אותי ואוהבים אותי.

תמיד נמשכתי לבעלי חיים. בתקופת הנעורים עבדתי במשק ילדים, בלול הברברים, בכותנה, בבריות הדגים, בפלחה ובעוד ענפים. אהבתי לעבוד. הייתה לי ילדות נהדרת בקיבוץ.

מה קרה אחרי הצבא?

שירתתי שלוש שנים בגולני. אחרי הצבא חזרתי לעבוד עם הברווזים. שיפצתי את הלולים, בניתי קווי אוכל ומים, ובמקביל המשכתי לעבוד במשק ילדים. את כל הכסף שלי מהצבא, 25 אלף ש"ח, השקעתי שם עד שהוא נגמר. הייתי קיבוצניק תמים. יום אחד באתי לקנות בירה בפאב. אמרו לי שנגמר לי התקציב, אז עזבתי את הקיבוץ לנהריה ועבדתי במשתלה, כדי שיהיה לי כסף. שמואל חצור, מרכז המשק, ביקש שאחזור לקיבוץ להחליף את יואל בלול. הוא החזיר לי לתקציב את הכסף שהשקעתי במשק הילדים והוסיף עוד קצת, וחזרתי לשמונה שנים נוספות. אחרי הברווזים עברתי לצאן ולחולה, אבל תמיד עבדתי במקביל גם במשק ילדים. יחד עם דורון דוארי הבאתי צבאים, יענים, כל מיני תוכים, עיזים, כבשים ופיתחנו את המקום.

את לידיה, אשתי, פגשתי כשבאה מניו זילנד לבקר את אחותה, חנה איסטון. התאהבנו, לידיה התאהבה גם בקיבוץ והתחתנו פה. כשנולדה שוני, הבת הבכורה, לידיה לא הייתה מסוגלת להיפרד ממנה ולמסור אותה למטפלת בפעוטון, והיא נשארה איתה כל הזמן. גם הבית שקיבלנו לא מצא חן בעינינו. אחרי שנתיים החלטנו לעזוב לניו זילנד לשנה שנתיים. שאלנו אוהל מדויב ושרה

דבולט וגרנו חודשיים בחורשת טל, שם מכרנו סיבובי רכיבה לילדים על סוסי פוני. הרווחנו נהדר, ומימנו לעצמנו את כל הנסיעה.

באוקלנד, ניו זילנד בניתי בתים, בלי יותר מידי ניסיון, האמנתי במה שאני עושה. עבדתי גם קצת בחקלאות והסתדרנו. זה לא שאני איש מכירות טוב, אבל יש לי כוונות טובות, והכסף תמיד בא אלי. אני לא מפחד למכור. אם יש אנרגיות טובות, הכסף בא לבד.

הבת שלנו, שוני, חלתה בלוקמיה ובאנו לקיבוץ כדי לטפל בה בבית"ח רמב"ם. לא היינו מרוצים מהטיפול שקיבלה. אפשר להגיד שהיה ממש מחריד. חזרנו בעל כורחנו לניו זילנד, ושם היא קיבלה טיפול ויחס טובים פי כמה, והבריאה. אחרי שרואים את ההבדל בגישה, מבינים שהרפואה בארץ ממש בחיתולים. בעקבות חופשה וביקור אצל מלאני ועידן שובל במלבורן, כשכבר היו לנו שלוש בנות, עברנו לאוסטרליה.

במשך עשר שנים היה לנו עסק של קנבסים. לידיה ואני אספנו גדרות עץ מחצרות בתים, בנינו מסגרות לקנבס ומכרנו ציורים של אומנים. היה ממש קל, הכסף זרם ונהנינו מהחיים. בשלב מסוים מכרנו את העסק בכוונה לחזור ארצה, אבל העסקה לא הצליחה כמו שתכננו, ובינתיים עסקנו קצת גם בתכשיטנות. הפסדנו כסף ממכירת העסק, היינו בחובות, היו הוצאות משפטיות.. אבל הסתדרנו למרות שלא תמיד הכול היה קל.

שלושים שנה חיית בחו"ל. איך שמרת על קשר עם הקיבוץ בשנים האלה?

אני לא מתכתב בפייסבוק או בווטסאפ והקשר עם הקיבוץ היה במעט הביקורים שלנו ובטלפונים עם המשפחה והחברים, בעיקר עם יובל ודניאלה. אבל יש במלבורן קהילה גדולה של בני כפר הנשיא. הרבה חבר'ה באו לבקר ולהתארח אצלנו תקופות ארוכות; כמו שחר כץ, עודד כץ, צחי פרנקלין ואחרים, וכך שמרתי כל הזמן על קשר. בפועל, אף פעם לא עזבתי את הקיבוץ, הוא תמיד היה חלק ממני, ותמיד ידעתי מה קורה פה. בכל התקופה הזאת באנו לבקר אולי שלוש או ארבע פעמים בלבד. בהרגשה שלי אף פעם לא עזבתי את הקיבוץ, הוא תמיד היה חלק ממני.

איך קרה שהחלטת לחזור?

אחרי שקנינו בית, המשפחה התפרקה. הבנות גדלו. לא היה לי כלום שם, הייתי שייך לכאן.

בחגיגות השבעים לקיבוץ באתי לבקר עם הבנות שוני ומאיה. ירדנו לירדן, ראינו את הפרות, את האדמה, את האוכל, את הנחמדות של האנשים ואת הכנסת האורחים. כולם זכרו אותי בשמי, ונתנו לי הרגשה מיוחדת ונהדרת.

שוני הכירה את עידו גרשמן ונעשתה בת זוגתו. אני פגשתי את עידית פורסטר, נשארתי איתה כאן וקיבלתי משפחה חדשה. אני איש משפחה. נעמי קבלה אותי מאוד יפה למשפחתה ואני מאוד נהנה. יש לי קשר מעולה עם הדסה, אחותי.

היום אני עובד בנוי, או בשיפוצים, או אצל אלון פרימוסט בצביעה. כמובן שחזרתי גם לעבוד במשק ילדים. אני לא דואג יותר מידי. מה שבא - ברוך הבא. ככה אני חי. אני רואה את עצמי נשאר פה לתמיד.

הקיבוץ השתנה מאוד מאז שעזבת. האם אתה מצטער על השינויים שעברנו?

הקיבוץ לא השתנה ממש, הוא פשוט התבגר. אני עצמאי כמו שהייתי כל חיי. אני מאוד מסופק ממה שיש פה היום. אני רוצה לאסוף מחרשות ורתכות ישנות ולפזר אותן ברחבי הקיבוץ, כדי להזכיר מה היה פה פעם. היום צריך אישורים לכל יוזמה, אבל אני לא לוקח קשה שום דבר.

ספר על הבנות שלך

שוני בת 26, היא בת זוגתו של עידו, למדה קצת באולפן, לומדת אדריכלות פנים באוניברסיטה הפתוחה של מלבורן ועובדת למחייתה בקטיף באיזור. מאיה בת 24, טבחית במקצועה, עברה לקיבוץ סמר כדי לעבוד במטבח שלהם. היא השתלבה שם כמו כפפה ליד, והחברים של רביב פרלסון מרוצים ממנה מאוד. היא לומדת עברית מחברי הקיבוץ וגם באולפן, עובדת ברפת, לומדת באילת ואוהבת את החיים שם. הילדות שלי למדו נימוסים קיבוציים. הן עוזרות בכל מה שצריך ולא מצפות שמישהו יעשה בשבילן. נטלי בת 21 גרה עם לידיה באוסטרליה ועובדת במסעדות.

היית רוצה להגיד עוד משהו?

לא הייתי משנה שום דבר בקיבוץ של היום עם הבעיות והדאגות יחד עם הקבלה, השמחה הכנסת האורחים. אוהב את זה שיש אנשים מבחוץ שמשתלבים, יש פה אנשים מכל מיני צבעים. אני אוהב ילדים ונהנה לראות את הילדים שמסתובבים ברחבי המשק. אני תמיד שמח לתרום, התנדבתי במימונה וביום העצמאות ונהניתי מאוד. הקהילה מתפקדת נהדר. צריך לשמור על הרוח, ואם נוכל להמשיך ככה, החיים פה יהיו נהדרים. עדיין בונים פה דברים חדשים, חדר כושר למשל. לאנשים איכפת, תורמים מעצמם, מרימים את הקהילה לשמים. לא הכול עניין של כסף בחיים, וזה דבר מיוחד. קפסולה מיוחדת מה שקורה כאן. אין את זה בהרבה במקומות אחרים. אין פה מנהלים גדולים, כולם עובדים ביחד. אני נורא נהנה. אני יכול לדבר עם כל אחד, אין מי שלא יגיד לי שלום. באתי בדיוק לאותו המקום שעזבתי, אפילו הריבים שלי נחמדים פה. בכל מקום שהגעתי אליו והתחלתי כמטאטא רצפות, הייתי מוצא את עצמי בסוף מרכז את העבודה. ידעתי להסתכל מלמעלה על כל התמונה, ואנשים מעריכים את זה. זה משהו שקיבלתי בקיבוץ, כי היינו תמיד מתחשבים באחרים ולא רואים רק את עצמנו. בגלל זה התקדמתי בחיים. קיבלתי המון מהקיבוץ, ותמיד הערכתי את זה. אני מרוצה בקיבוץ ומקווה לתרום כמה שאוכל.

זהו מורדי של היום. בן משק שחזר הביתה, שלם עם עצמו ועם הקהילה אליה חזר. יודע להעריך את מה שקיבל, אוהב ומודה להורים ולחברים שגידלו אותו. כולו לב חם ונשמה טובה. שופע חיוכים, נתינה, אופטימיות ויצירתיות.

תודה מורדי, כל כך מחמם את הלב לשמוע אותך.

נורית.

**כשבני האדם יהיו בשלום עם עצמם,
השלום פשוט יהיה.
כי מי שחי בשלום עם עצמו
חי בשלום עם העולם.**

(מרקוס אורליוס)

לקהילת כפר הנשיא שלום. / מרקי מרקוסון

עקב מכתב שקיבלתי מגיא הגנן - אני חייב להגיד לכולכם - כולכם - שפגיעה בעץ שהוא נכס ציבורי, הוא פשע בארץ שלנו. אסור לפגוע בעצים (ויהי מה), אם פגעת, אתה אמור לשלם קנס.

לדברי גל, מנהל הקהילה שלנו, אני פשעתי בזה שחתכתי קצת מעץ כדי שהוא לא יפגע בסטודיו שלי. ובכן אני מחכה לקבל קנס מהמועצה האזורית. אולי מתאים יותר שירות לקהילה? הייתי יכול לעבוד בגננות, או לעשות הופעות עם בובות בבית יונתן. אולי תרומה של תמונה לקהילה שלנו.

(אגב מה העונש, כאשר פוגעים במישהו בהגנה עצמית?)

ובכן, אחרי התלונה של גיא, אני מחכה להחלטת המועצה האזורית של הגליל העליון.

שבת שלום

מרקי

השחתת עצים בקיבוץ- המשך... / גיא וגנר

תקציר הפרקים הקודמים:

בקיץ 2019 מרקי הזמין אותי להתייעץ בקשר לעץ אלה ותיק שגדל, ודוחף את קיר הצריף בו הוא עובד. הפניתי אותו לבעלי מקצוע בתחום הבניין והבהרתי לו שבכל אופן אסור לפגוע בעץ, עצים הם נכסי הקהילה והשחתתם היא עבירה פלילית.

באפריל 2020 מרקי יזם תיקון לקיר הצריף, במהלכו נחתכה פרוסת גזע גדולה במיוחד מהעץ, באופן המוגדר בחוק כהשחתה. הנזק הוא בלתי הפיך ויגרום כפי הנראה למות העץ בעוד כמה שנים.

פניתי למרקי כדי להסביר לו את חומרת הפגיעה בעץ (ולהזכיר לו את שיחתנו מ-2019 בנושא), תשובתו היתה שלדעתו עשה את הדבר הנכון, וזאת מכיוון שהצריך חשוב, כי שם הוא (מרקי) יוצר, והעץ לא חשוב כי עצים יש הרבה.

פרסמתי מכתב ליידע את הציבור במה שקרה (דברי הכפר 1.5.20) והסברתי שוב את חשיבות השמירה על עצים. בשבוע העוקב מרקי פירסם תגובה בה התנצל על עוגמת הנפש, אך לא על השחתת העץ. בנוסף ציין פרטי טריוויה שונים: תולדות חייו בכפר הנשיא, העובדה שהוא משלם חשבונות ושהוא אמן בעל שם.

ב-10.11 הזמנתי לשטח אגרונום מתחום העצים, העובד במועצה, להתייעצות. הוא אישר שמדובר בנזק בלתי הפיך, ובהשחתת עץ, שהיא עבירה פלילית.

באותו יום כתבתי למרקי מכתב אישי, להבהיר כי אני מכבד מאוד את הקשר שלו לצריך. אך שבחר לנהוג בבריונות כשתיקן את שלו תוך דריסת נכס של הכלל. שאלתי אותו אם לדעתו הקשר שלו לצריך נותן לו לגיטימציה לפגוע בסביבה, במיוחד לאור העובדה שהיה יכול לתקן את הצריך גם בלי לפגוע בעץ.

ביקשתי שיפרסם כי טעה כשפגע בעץ, כי הוא מבין את הנזק, ואת חשיבות השמירה על עצים. זאת כדי לסגור את העניין כאי-הבנה (ולא כפגיעה מודעת ונטולת חרטה) וכך להימנע מהגשת תלונה לרשויות.

ועכשיו:

בתגובה כותב מרקי (דברי הכפר גליון זה) שהוא "חתך קצת מעץ, כדי שלא יפגע בסטודיו". מרקי לא כותב שעשה טעות, מסרב להכיר בחומרת הפגיעה, ולא מתייחס להשחתת עץ כדבר פסול, אלא כ"הגנה עצמית".

אין לי עניין לסבך אף אדם עם החוק, אלא לפעול לשמירת עצים בקהילה. אין תחליף לצל של עץ, ואין תחליף לעץ בוגר שמת פתאום. לפי החוק, כל מיני העצים מוגנים כיום, אך חלקם "מוגנים יותר": אלות הן מאריכות ימים באופן חריג, בדומה לזיתים ואלונים. לכן גם היחס אליהם (מצד החוק ואנשי מקצוע) שונה מהיחס לאיזדרכת, למשל. עצי אלה נחשבים עצים יותר "יקרים" (למשל בתכניות פיתוח- אפשר ומקובל "להזיז" כביש מתוכנן בגלל עץ אלה ותיק, ועוד..).

בעץ המדובר, הפצע שנגרם לא יוכל להיסגר (גם לא בעוד שנים רבות). מכיוון שתוחלת חיים של עץ אלה שלא הושחת מגיעה למאות שנים ואף יותר, השחתת העץ (כיום בן 60-90 שנה) למעשה קיצרה את חייו בכמה מאות שנים.

לצערי מרקי לא הותיר לי ברירה, אלא לפנות (לראשונה בחיי) לטיפול גורמי האכיפה הרלוונטיים.

המשך יבוא.

גיא

ל"ג בעומר

1.

השבוע לא בער המירון במדורות הקנאות של בר יוחאי.
אלפי כבשים לא נישחטו ואלפי ילדים לא גולחו בעיניים דומעות. שלא כמו לפני
שנה, לא היה השנה חם אש במירון. **להלן מסע קצר אל האש הזרה
ותולדותיה:**

2.

רשב"י ובנו המערה ואש הקנאות השורפת:

ישבו רשב"י ובנו במערה שתיים עשרה שנה, בא אליהו הנביא ועמד על פתח
המערה, אמר: "מי יודיע לבר יוחאי שמת הקיסר ובטלה הגזירה?"
יצאו מן המערה וראו אנשים חורשים וזורעים.
אמרו: מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה?! כל מקום שנתנו עיניהם מיד היה
נשרף, יצאה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם?! חזרו למערכתכם!
חזרו וישבו שנה אחת, אמרו: משפט רשעים בגיהנום שנים עשר חודש.

יצתה בת קול ואמרה להם: צאו ממערכתכם. יצאו. כל מקום שהיה מכה רבי
אלעזר (בנו של רשב"י, שהיה שורף במבטו כפי שעשו ביציאתם הראשונה מן
המערה) היה מרפא רבי שמעון. אמר לו (רשב"י לאלעזר): 'בני, די לעולם אני
ואתה'. **מה אנחנו לומדים מהסיפור:**

3.

בכל דברי ימי התרבות האנושית יכלה אמת מוחלטת (חיי עולם) להסתדר בתוך
מציאות יחסית (חיי שעה) רק באמצעים אלימים. מאז ומתמיד אנשים שידעו את
"האמת" יותר טוב מכולם, היו מוכנים לשרוף באש או להרוג בכל דרך אפשרית
אחרת, אנשים שראו את העולם באופן שונה מהם. ורשב"י היה איש של אש
בכל רמ"ח איבריו עד יום מותו. וגם לאחר מותו. רשב"י ובנו רוצים בכל מאודם
שכולם יהיו כמותם.

4.

לא כולם מוכרחים להיות רשב"י ובנו:
לאחר סמסטר ב' במערה, זה בן 12 החודשים, רשב"י ובנו יוצאים בזהירות מן

המערה ומתרגלים אל העולם. בסוף מסעם רשב"י אומר לאלעזר בנו שצריך להכיל את העובדה, שכל בני האדם שונים זה מזה ושלכולם יש מקום בעולם, "בני, די לעולם אני ואתה", גם לאותם רבים החיים את חיי השעה הקשים שלהם. אלה שבזיעת אפם אוכלים לחם מגיע לחיות את חייהם עד תומם, כשהם שונים זה מזה ודומים זה לזה כמידת האפשר. וכשהם מגלמים בחייהם בכל מאודם את הדבר שנועדו להיות. בני אדם.

5.

מבט על. מסע בין כוכבים, או מה חושבים הקלינגונים:
הגנרל הקלינגוני הסתכל למטה אל כדור הארץ ואז נהם לפתע בזעם, מה זה לעזאזל הר האש שם למטה.
הנווט הקלינגוני קימט את מצחו (צריך לראות את זה קורה, לקמט מצח של קלינגוני) וענה בלחש בחרדה גדולה, זהו ל"ג בעומר, חגם של עובדי אלילים שסוגדים לרב האש שלהם שהם קוראים לו ר' שמעון בר יוחאי. די מפחיד להיות עכשיו למטה. וגם אין לנשים כניסה למדורה המרכזית.
"לא נותנים לנשים מקום ליד האש?" נהם הגנרל הקלינגוני, זה גזע לוחם, ככה אני אוהב אותם...

בצילום: ככה הקלינגונים אוהבים אותנו

בלב ליבו של הקושי שוכנת הזדמנות.

מי היה מדמיין לפני כמה שבועות תסריט שבו כולנו סגורים בבתים בגלל וירוס מדבק שהגיע מסין? ההיסטוריה מלמדת אותנו כי מגפות מגיעות לסיומן, והחיים חוזרים למסלולם.

בחיי למדתי שכל משבר הוא פוטנציאל לשינוי ולצמיחה. האם נהיה ערניים לזהות הזדמנויות, שהיו עד כה סמויות מן העין? האם נקדם מהלכים שבעבר נראו בלתי אפשריים מבחינה פוליטית ציבורית או אישית?

עצם זיהוי ההזדמנויות לא מפחית מהקושי העצום שהמשבר מחולל!

ההזדמנויות, מתקיימות לצד הקשיים הפיזיים, הכלכליים, החברתיים והפסיכולוגיים, ולא מפחיתות מחומרתם. לכן, אין כאן כוונה לעשות המרה למשבר, אלא להשתמש בו כאירוע מחולל שמציף אפשרויות לשיפור החיים.

לדוגמא קהילת כפר הנשיא בתקופה זו כחברה, השכילה למנף את הקושי ולהנגיש לחברים באשר הם, את כל החגים עם טרקטור מזמר. אנשים כיחידים, התחילו להפיק מהתחביבים פרנסה ומוכרים פשטידות, לחמים, ירקות, פירות, לסייע לחקלאים. במצבי משבר היצירתיות פורחת אם אתה לא נכנע לכאוס.

יצאתי לפגוש אנשים ולבדוק מה והאם, הייתה ההזדמנות שנפתחה להם בימי הסגר בקורונה?

מיה טוקיצינסקי- הנדסאית תעשייה וניהול, עובדת במפעל בעמיעד

מיה מצאה את עצמה שוב בחייך המשפחה הגרעינית 5 נפשות. כמו היתה זו חזרה ותזכורת למסע שלהם. איך נהנים אחד בחברתו של השני השלישי הרביעי והחמישי. כל אחד עסוק במה שהוא אוהב לעשות, עשייה של פרויקטים משותפים, ביחד ולחוד. באטרף וברוגע שלהם ורק הם. מיה אומרת, שלא היה פה קושי, להיפך הפקה של כיף משפחתי. להיות, לראות, להרגיש.

"ברגעים של שקט אני מיה עם עצמי, עם המחשבות שרצות בראש, יודעת שיש פה הזדמנות פז, מחפשת איך אני מוציאה את הטוב ביותר בתקופה. כותבת, מקשיבה להרצאות ומחפשת תשובות לכל מיני שאלות".

מיה הורדה ל-80% משרה ועובדת מהבית. אך מודה על היש לה משלבת את הכל ביחד ונהנית.

טל חייט- מדריכת פילטיס ומטפלת

מצאה את עצמה ללא יכולת לטפל, או להעביר שיעורים, אך מהר מאוד הבינה שהיא חייבת למצוא דרך לעולם הווירטואלי. התחברה ל ZOOM התחילה שיעורים ואף הצליחה להרחיב את מעגל המתעמלים. בדרך זו התחברו אליה תלמידים לא רק מהאזור, אלא גם מהעיר ומהעולם. שתי אפציות גפ בסמודיוועכשיו אפילו אולי בעתיד **יהיה**

לאה כץ - מטפלת מים ומדריכת שחייה

ניצלה את הזמן להירגע ולקחת את החיים בפרופורציה

מירב בולדין עמר - מנהלת ספא במלון גליליון

בימים רגילים עובדת ללא הפסקה. ופתאום התפנה לה זמן לבלות הרבה זמן עם המשפחה.

לחשוב מה באמת חשוב בחיים וללמוד לשים דברים בפרופורציות

שני שובל – מנהל תפעול סינמה-טק ראש פינה

חל"תניק בתקופת הקורונה.

"עד אמצע מרץ השנה, הייתי קם ויוצא לשני מקומות עבודה שבהם התפרנסתי. יום אחד ללא התראה מוקדמת, הודיעו לי שאני יוצא לחל"ת ומצאתי את עצמי בחברה טובה, של מיליון ורבע מחוסרי עבודה. אז מה עושים? דבר ראשון מצטמצמים ובודקים איך עוברים את הסיפור.

מטבעי, אני משתדל להיות אופטימי ולמצוא את הדברים הטובים אם בכלל יש, ולפעמים גם מבלי שאנחנו מודעים לכך כשהגוף והנפש נמצאים במעין דיאטה, עולות וצצות מחשבות; לא רק על הסיטואציה, אלא גם קצת על הפתרון ומעבר לכך.

האמת שכבר בתחילת השנה (2020) התחלתי לחשוב על גישה חדשה לחי, שתתאים לי יותר ושתיתן לי חופש מחשבתי וכלכלי. שלא אהיה תלוי בחסדם של אחרים, שיגידו לי מה אני שווה ומתי להגיע ו/או לסיים את העבודה. חופשי לחלום וחופשי לתת או לקבל מה שארצה, בקיצור דרך חדשה שתעשה לי טוב.

בתחילת השנה בדקתי את האפשרות להיכנס לשיווק רשתי מה שרבים קוראים "פירמידות" ומהר מאוד הבנתי שפירמידות יש במצרים וששיווק רשתי יכול לממש את חלומותי. התחלתי ללמוד את הנושא. וכלל שהתעמקתי בו הבנתי עד כמה הכיוון עונה לרצונותי. למדתי שזו התעשייה שמגלגלת הכי הרבה כסף בעולם. יותר מתעשיית ה- Hi-Tec, המוזיקה, הקולנוע, הרכב, האופנה ועוד ועוד. זה תעשייה שמגלגלת 400 מיליארד דולר בשנה, כן, כן קראתם נכון. הכי חשוב, הבנתי שהכל בידיים שלי. אני יכול לעבוד מהבית, בשעות שמתאימות לי ולהשקיע בשעות עבודה, כפונקציה של רמת ההכנסה שבה אני רוצה.

אנשים טובים חיברו אותי עם אחת החברות המובילות בעולם בתחום, וכל מה שנישאר זה ללמוד ולהשקיע. מקווה שלי לפחות, אולי הקורונה עשתה טוב.

ואצטט כמה חברות מהארץ והעולם

מירה חברתי מהמרכז

מירה מדריכת ציור גרה בתל-אביב, מצאה את עצמה לבד ומתקשקשת עם השכנות על בישולים וניקיונות. הרגשה שלא הייתה לה נוחה. ברגע שגמרה להלקות את עצמה על האין, הבינה שהיא חייבת לשנות כיוון ולהתחיל לחשוב מה יש לה. נכנסה לאתרים למדה איך ניתן ללמד מרחוק, ותוך שבוע וחצי בנתה קורס ציור אינטרנטי. המשימה השנייה הייתה לחבר את תלמידיה, שהמדיה הייתה רחוקה מהם להבין שזה ניתן ואפשרי. היום בעצם נפתח לה ערוץ לימוד אינטרנטי ורגיל.

נכון שזה מוזר אולי לחשוב על לימוד ציור באינטרנט, אבל היתרון שהיא לא צריכה לשכור כיתה, לא צריכה לבזבז זמן בנסיעות. מה שמאפשר לה להוזיל את השיעורים לתלמידים – על זה נאמר ממר יצא מתוק. הפתרונות היצירתיים רוממו את רוחה

חברתי סוזי מהפייס גרה בטוקיו יפן

נשואה ליפני וגרה כבר 28 שנה בטוקיו. לפני 10 שנים העסק של בעלה שהיה המפרנס הראשי, קרס כלכלית, בעלה ניכנס לדיכאון הרים ידיים וויתר. לפתע מצאה את עצמה במציאות חדשה.

הבינה שהיא נדרשת לדגל. מכיוון ששלטה ביפנית אנגלית ועברית, פתחה אתר אינטרנט שמספק שירותי טיולים, תרגום סימולטני לאנשי עסקים ומטיילים ישראלים, שמגיעים ליפן. תוך שנה העסק תפס תאוצה והעסיק מעל 20 סטודנטים וגם בעלה התאושש והתחיל לעבוד בעסק.

בינואר 2020 הם היו בשיא ההכנות לעונת פריחת הדובדבן, עמוסים עד מעל הראש. הקורונה הגיע אליהם בהפתעה ויחד עם הקורונה 100% ביטולים לטיולים הדרכות תרגומים..

3 חודשים הם כבר בחופש וללא הכנסה. למזלם, ממשלת יפן נתנה לכולם מענק מאוד נדיב, מה שעוזר לה לשלם ללקוחות שביטלו עסקאות וניסיונה מאותת לה שגם מזה יתאוששו.

מה אומרת סוזי- "למדתי מהמשבר הזה; 1. שמזל שאין לי משרד ואני עובדת מהבית. מזל שכל העובדים שלנו לא תלויים רק בנו, הם סטודנטים על מלגות שעובדים איתנו רק בחגי ישראל, כשיש עומס של מטיילים ולכולם יש עוד עיסוקים. "אני רגועה שכולם כמוני קיבלו מענק מהממשלה היפנית ומצבם הכלכלי סביר".

2. אחרי הקריסה הקודמת שלנו למדנו שיש לשים כסף בצד ליום שחור.

3. ההסגר בבית לימד אותי כמה אני אוהבת את הבית שלי ונהנית עם המשפחה שלי. אני בטוחה ויודעת שנחזור לעבודה ובגדול.

לסיכום -

הקורונה שמה לנו זכוכית מגדלת, על איך אנחנו והעולם כולו התנהגנו. מה בעצם אומרים לנו? להתנתק, לא להתקרב, לא להתחבק. לדעתי, זה בא להדגיש את המודעות לעצמנו ולזולתנו. לאהוב יותר, לסלוח לחמול, להתחשב, לא להתנשא, לא לחמוס, ולהסתפק במועט.

השאלה החשובה היא; האם למדנו את השיעור, האם העולם יחזור למצבו הקודם כאילו כלום?

לחברים שלום וברכה-

בשעה טובה,

ובהמשך להקלות הניתנות במגזרים השונים,

גם אצלנו במפגש נחזור לפעילות.

הפעילות במפגש תותאם להנחיות שאנו מקבלים ממשרד הבריאות והרווחה וכולי תקווה להבנה ושיתוף פעולה מצידכם.

המצב משתנה ואיתנו ההנחיות... אנו נתחיל, נלמד יחד כיצד פועלים במצב החדש ובהמשך נסיף פעילויות וחוגים. אנא הישארו מעודכנים לשינויים בהמשך.

בתחילת שבוע הבא נפעיל את המפגש בימים ראשון, שלישי וחמישי.

בין השעות 10:00 עד 12:00

ובשעה 12:00 תתבצע חלוקת ארוחת צהריים לחברי מועדון מופ"ת.

*בשלב זה נמשיך לספק אוכל באותה המתכונת. ארוחות משותפות במפגש לא יתקיימו בשלב זה.

התוכנית לשבוע הקרוב:

בימים ראשון ושלישי בשעה 10:30 יתקיים שיעור התעמלות עם טל חייט.

ביום חמישי בשעה 10:30 יתקיים חוג עם מקס מדר.

במקביל נפעיל בשעות אלו פינת - קפה ומאפה - בכניסה למפגש.

עיתון יומי, פינת השאלת ספרים ופעילויות נוספות יהיו פתוחים עבורכם.

שימו לב !!

אנו פועלים בהתאם להנחיות:

- כמות המשתתפים תוגבל בהתאם להנחיות.
- יש להגיע עם מסיכת פנים.
- תתבצע מדידת חום והחתמה על טופס הצהרת בריאות לכל מי שמגיע בכל יום.
- יש לשמור על מרחק בטוח ולהימנע בהתקהלויות.
- עמדות לחיטוי ידיים ימוקמו בכניסה למפגש, ליד השירותים ובחלל הפעילות- הנכם מתבקשים להשתמש בהן ולדאוג לחיטויי הידיים בהגעה ובמהלך השהייה במפגש.

• חשוב :

יש להגיע 10 דקות לפחות לפני תחילת פעילות

על מנת לבצע כניסה ורישום בהתאם להנחיות

על מנת שנוכל לקיים פעילות חברתית בטיחותית ומהנה חשוב שנדאג לשמור על עצמנו ועל חברינו – אנא שתפו פעולה עם ההנחיות.

ובנימה אישית,

אני מאוד מתרגשת להחזרת הפעילות במפגש, ומחכה לראות אתכם יחד נהנים בחברותא ומתחילים לחזור לשיגרה.

השיגרה עדיין לא שיגרתי ועל כן אודה לכם על שיתוף הפעולה להצלחה והנאה של כולנו.

אני פועלת בקפדנות יתרה על מנת שנוכל לקיים פעילות בצורה בטיחותית ומזמינה אתכם לצאת מהבית ולהגיע למפגש לראות אותי ואת חבריכם.

בימים אלו ובשעות אלה אהיה זמינה עבורכם לשמוע לשלומכם, להתעדכן, ולענות על שאלות.

ובשמחה רבה, אסיים ב...

ניפגש במפגש,

שיפי

פינת זיכרון - קטן אבל גדול | דודו פלמה

השבוע הלך לעולמו ליטל ריצ'ארד. בנו של מטיף הכנסייה האדוונטיסטית של היום השביעי, נוצרים שמקדשים את יום השבת כמו היהודים ולא את יום ראשון. היה זמר, פסנתרן, וחלוץ רוקנרול.

קריירת ההקלטות המוקדמת שלו בשנות החמישים הכילה ערבוב של מוזיקת בוגי ווגי, רית'ם אנד בלוז רווי במוזיקת גוספל עם קצב מודגש ופאנקי. כשמילות השיר הועברו באופן צעקני וללא נשימה.

היה אבא לעשרות להיטים כמו "טוטי פרוטי" להיטו הראשון שנכנס למקום ה-43 ברשימת 500 השירים הגדולים של מגזין רולינג סטון. היה קטן קומה אבל זמר ענק ומלא טמפרמנט. קיבל את פרס הגראמי למפעל חיים בשנת 1993.

תהי נשמתו צרורה בנשמתם של זמרי הרוקנרול השחורים הגדולים שהלכו לנוח בהיכל התהילה של הרוק.

ליטל ריצ'ארד זמר שחור קטן אבל גדול

New Books in English 31.03.2020			
Number	Title	Author	Subject
3412	It's Called a Breakup	Greg & Amira Behrendt	Self Help
3414	Contemporary Jewish Fiction	Ted Solotoff (edt)	SS 1990's
3416	Life	Richard Fortey	Natural History
3418	Our Little Secret	Rosie Goodwin	Novel
3419	The Revenge of Geography	Robert D Kaplan	Political Economics
3421	Strange Pilgrims	Gabriel Garcia Marquez	Novel
3423	The Survivor	Vince Flynn	Suspense
3425	Blind Spot	Coleman, Reed (Parker)	Mystery
3426	Small Vices	Robert B Parker	Mystery
3427	Wilderness	Robert B Parker	Mystery
3428	All the Colors of Darkness	Peter Robinson	Mystery
3429	Over the Edge of the World	Laurence Bergreen	Historical Voyage
3430	Obsession	Jonathan Kellerman	Mystery
3431	Snapshot	Lis Wiehl	Historical Mystery
23689	Wild Ducks Flying Backwards	Tom Robbins	Vignettes
23690	Still Life with Woodpecker	Tom Robbins	Novel
23691	10 Minutes & 38 Seconds	Elif Shafak	Novel
23692	Song of a Captive Bird	Jasmin Darznik	Biographical Novel
23693	The House on Cold Hill	Peter James	Suspense
23694	According to YES	Dawn French	Novel
23695	Exhalation	Ted Chiang	Novel
23696	Blue Moon	Lee Child	Mystery
23697	A Measure of Darkness	Jesse & Jonathan Kellerman	Mystery
23698	The Pharaoh Key	Preston, D & Child, L	Mystery
23699	Desperate Measures	Stuart Woods	Mystery
23700	In the Barren Ground	Loreth Anne White	Mystery
23701	Redemption	David Baldacci	Mystery
23702	One Good Deed	David Baldacci	Mystery
23703	A Minute to Midnight	David Baldacci	Mystery
23704	Full Wolf Moon	Lincoln Child	Suspense
23705	The Fallen	David Baldacci	Mystery
23706	No Man's Land	David Baldacci	Mystery
23707	Total Control	David Baldacci	Mystery
23708	Long Road to Mercy	David Baldacci	Mystery
23709	The Christmas Train	David Baldacci	Novel
23710	Kickback	Ace Atkins (Robert Parker)	Mystery
23711	Slow Burn	Ace Atkins (Robert Parker)	Mystery
23712	Old Black Magic	Ace Atkins (Robert Parker)	Mystery
23713	Kingdom of Strangers	Zoe Ferraris	Suspense
23714	Unbound	Stuart Woods	Mystery
23715	Turbulence	Stuart Woods	Mystery
23716	Kingdom of Strangers	Zoe Ferraris	Suspense
23717	Verses for the Dead	Preston, D & Child, L	Mystery

ימי הולדת 15-21.5

15.5 ענתי נאה

רז אלאני

18.5 מקס מדר

פיל גליק

פם פינק

יהל שמואל

16.5 הדס ויסבקר

יהב כהן

שי פלד

שליו דיין

20.5 נעה לאטי לוי

17.5 יורם עומר

21.5 אלק קולינס

ענבר עוזיאל

גולן רוזנקרנץ

מיכאלה טנא

יסמין מלינה

מריה סגל

עומר לוי

משולחן העורכת

הק"ץ הגיע

